

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

คำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

วันที่รับ : 17 พฤศจิกายน 2568

วันที่แก้ไข : 12 ธันวาคม 2568

วันที่ตอบรับ : 16 ธันวาคม 2568

วิลาวณีย์ วิษณุเวทิน

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

E-mail: wilawun.wis@uru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) จำแนกประเภทคำยืมภาษาอังกฤษ 2) วิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำจากคำยืม และ 3) ชี้ให้เห็นแนวโน้มการยืมคำในภาษาไทยร่วมสมัย โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1-3 ผลการวิจัยพบคำยืมภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 574 คำ โดยจำแนกตามวิธีการรับคำได้ 3 ประเภท คือ การทับศัพท์ ซึ่งเป็นวิธีที่พบมากที่สุด (543 คำ คิดเป็นร้อยละ 94.60) รองลงมาคือ การแปลศัพท์ (28 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.88) และการบัญญัติศัพท์ (3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.52) ในด้านการสร้างคำ พบว่าคำยืมเหล่านี้ถูกนำไปสร้างเป็นคำใหม่ผ่านการประสมคำ ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมที่สุด รองลงมาคือ การซ้ำคำ และ การซ้อนคำ ผลการศึกษาสะท้อนแนวโน้มที่ชัดเจนว่าการทับศัพท์เป็นกลไกหลักในการรับคำภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทย เนื่องจากความรวดเร็วและความคุ้นเคยของผู้ใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน

คำสำคัญ: คำยืมภาษาอังกฤษ, พจนานุกรมคำใหม่, ราชบัณฑิตยสถาน, การทับศัพท์, การสร้างคำ

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิต

English Loanwords in the Dictionary of New words by the Royal Society of Thailand

Received : 17 November 2025

Revised : 12 December 2025

Accepted : 16 December 2025

Wilawun Wisanuvekin

Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Science, Uttaradit

Rajabhat University

E-mail: wilawun.wis@uru.ac.th

Abstract

This article aims to analyze the characteristics of English loanwords recorded in the New Word Dictionary published by the Royal Institute of Thailand. The study classifies these loanwords according to borrowing methods and word formation processes. The findings reveal a total of 574 English loanwords, which can be categorized into three borrowing methods: (1) transliteration, the most prevalent method (543 words); (2) loan translation (28 words); and (3) coinage (3 words). Furthermore, the loanwords are incorporated into the Thai language through various word formation processes, with compounding being the most frequent, followed by reduplication and synonymous compounding. The results indicate that transliteration serves as the primary mechanism for the adoption of English vocabulary into contemporary Thai, and that these loanwords have been systematically integrated into the Thai word formation system.

Keywords: English loanwords, New Word Dictionary, The Royal Institute of Thailand, Transliteration, Word Formation

บทนำ

ภาษาเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การยืมคำจากภาษาอื่นเข้ามาใช้เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้คลังคำศัพท์ในภาษามีความหลากหลายและเท่าทันต่อพลวัตของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ที่อิทธิพลของภาษาอังกฤษได้แผ่ขยายไปทั่วโลก ส่งผลให้ภาษาไทยรับคำยืมภาษาอังกฤษเข้ามาใช้อย่างกว้างขวางในทุกวงการ

สำหรับภาษาไทย ราชบัณฑิตยสถาน (ปัจจุบันคือ สำนักงานราชบัณฑิตยสภา) ได้จัดทำพจนานุกรมเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการอ้างอิงและปรับปรุงแก้ไขมาอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ด้วยอิทธิพลของเทคโนโลยีดิจิทัล ทำให้เกิดคำศัพท์ใหม่ๆ ขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะคำที่รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษ ซึ่งพจนานุกรมฉบับหลักอาจไม่สามารถรวบรวมไว้ได้ทันทั่วทั้งด้วยเหตุนี้ ราชบัณฑิตยสถานจึงได้จัดทำ **"พจนานุกรมคำใหม่"** ขึ้น เพื่อเก็บรวบรวมคำและสำนวนที่เกิดขึ้นใหม่ คำที่ยังไม่ถูกเก็บไว้ในพจนานุกรมฉบับหลัก รวมถึงคำเดิมที่มีความหมายหรือวิธีใช้เปลี่ยนแปลงไป

การศึกษาคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีการดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง โดยงานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งเน้นการวิเคราะห์คำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งเป็นแหล่งรวบรวมคำศัพท์ที่ได้รับการยอมรับเป็นมาตรฐานแล้ว เช่น งานของ สิริภัทร พรหมราช (2551) ที่ศึกษาพัฒนาการคำยืมในพจนานุกรม 3 ฉบับ (พ.ศ. 2493, 2525, 2542) พบว่ามีจำนวนคำยืมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หรือล่าสุดงานของ นนทิชา จันทรเนตร์ และจิรัฐพร ไทยงูเหลือม (2566) ที่สำรวจคำยืมในพจนานุกรมฉบับ พ.ศ. 2554 ก็ยังคงยืนยันแนวโน้มดังกล่าว อย่างไรก็ตาม งานวิจัยเหล่านี้สะท้อนภาพของคำที่ "ตกผลึก" และได้รับการยอมรับเป็นมาตรฐานแล้ว แต่ยังขาดการศึกษาคำศัพท์กลุ่มใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและใช้แพร่หลายในปัจจุบัน ซึ่ง **"พจนานุกรมคำใหม่"** ได้รวบรวมไว้โดยเฉพาะ

ดังนั้น การศึกษานี้จึงมีความสำคัญในการเติมเต็มช่องว่างทางวิชาการ โดยมุ่งวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษที่อยู่ในแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาจากข้อมูลในพจนานุกรมคำใหม่ เพื่อทำความเข้าใจกลไกการรับและการปรับใช้คำยืมที่เกิดขึ้นจริงในภาษาไทยปัจจุบัน ซึ่งจะสะท้อนภาพพลวัตของภาษาไทยร่วมสมัยที่ชัดเจนและเป็นปัจจุบันที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจและจำแนกประเภทคำยืมภาษาอังกฤษตามวิธีการรับคำ ได้แก่ การทับศัพท์ การแปลศัพท์ และการบัญญัติศัพท์
2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำที่เกิดจากการนำคำยืมภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้ตามหลักไวยากรณ์ไทย ได้แก่ การซ้ำคำ การซ้อนคำ และการประสมคำ
3. เพื่อชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มและความนิยมของวิธีการยืมคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยร่วมสมัยที่ปรากฏผ่านข้อมูลในพจนานุกรมคำใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) เพื่อศึกษาลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ ดังนี้

1. แหล่งข้อมูล (Data Source) ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยคือคำศัพท์ทั้งหมดที่ปรากฏใน พจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1 - 3 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557) ซึ่งรวบรวมคำศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่และใช้แพร่หลายในสังคมไทย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557)
2. การรวบรวมข้อมูล (Data Collection) ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจและรวบรวมคำศัพท์ทุกคำในพจนานุกรมฯ เรียงตามลำดับหมวดอักษร ก - ฮ และคัดเลือกเฉพาะคำศัพท์ที่เป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษ หรือคำสร้างใหม่ที่มีคำยืมภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบ ได้กลุ่มข้อมูลทั้งสิ้น 574 คำ

- 2.1 การสำรวจคำศัพท์: ตรวจสอบคำศัพท์ทุกคำในพจนานุกรมคำใหม่ฯ เรียงตามลำดับหมวดอักษร ก - ฮ

2.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง: คัดเลือกเฉพาะคำศัพท์ที่เป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษ หรือคำสร้างใหม่ที่มีคำยืมภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบ ได้กลุ่มข้อมูลทั้งสิ้น 574 คำ

3. กรอบแนวคิดและนำข้อมูลคำศัพท์จำนวน 574 คำ มาวิเคราะห์และจำแนกตามกรอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยใช้แนวคิดด้านการยืมคำและการสร้างคำในภาษาไทยเป็นเกณฑ์ ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์ตามวิธีการรับคำ จำแนกคำศัพท์ตามแนวคิดของนิตยา กาญจนวรรณ (2550) และเกื้อกมล พุกษประมูล (2532) แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- การทับศัพท์ (Transliteration): การถ่ายเสียงจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยโดยตรง
- การแปลศัพท์ (Loan Translation/Calque): การแปลความหมายของคำแบบคำต่อคำ
- การบัญญัติศัพท์ (Coinage): การสร้างคำขึ้นใหม่โดยใช้คำไทยหรือคำบาลี-สันสกฤต เพื่อรองรับความหมายของคำภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแนวทางของราชบัณฑิตยสถาน (2549)

3.2 การวิเคราะห์ตามวิธีการรับคำ จำแนกคำศัพท์ตามแนวคิดของนิตยา กาญจนวรรณ (2550) และเกื้อกมล พุกษประมูล (2532) แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- การทับศัพท์ (Transliteration): การถ่ายเสียงจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยโดยตรง
- การแปลศัพท์ (Loan Translation/Calque): การแปลความหมายของคำแบบคำต่อคำ
- การบัญญัติศัพท์ (Coinage): การสร้างคำขึ้นใหม่โดยใช้คำไทยหรือคำบาลี - สันสกฤต เพื่อรองรับความหมายของคำภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแนวทางของราชบัณฑิตยสถาน (2549)

4. การนำเสนอผลการวิจัย นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางแสดงความถี่และร้อยละ ประกอบคำอธิบายเชิงพรรณนา เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยทั้ง 3 ข้ออย่างชัดเจน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การศึกษาคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจอย่างต่อเนื่อง โดยมีงานวิจัยจำนวนมากที่ใช้ข้อมูลจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นแหล่งข้อมูลหลักในการวิเคราะห์ ซึ่งสามารถสรุปแนวทางการศึกษาที่สำคัญได้ดังนี้

ในมุมมองเชิงประวัติศาสตร์และพัฒนาการ การศึกษาจำนวนมากมุ่งสำรวจปริมาณและลักษณะของคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมแต่ละยุคสมัย เพื่อฉายภาพให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นตามกาลเวลา งานวิจัยชิ้นสำคัญของสิริภัทร พรหมราช (2551) ได้ศึกษาพัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493, พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 โดยมีข้อค้นพบที่ชัดเจนว่า จำนวนคำยืมภาษาอังกฤษมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในพจนานุกรมแต่ละฉบับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยล่าสุดของ นนทิชา จันทร์เนตร และจิรัฐพร ไทยงูเหลือม (2566) ที่ได้สำรวจคำยืมในพจนานุกรมฉบับ พ.ศ. 2554 และยืนยันว่าภาษาอังกฤษยังคงเป็นภาษาต่างประเทศที่ภาษาไทยยืมคำศัพท์มาใช้มากที่สุด งานวิจัยกลุ่มนี้จึงช่วยยืนยันแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของคำยืมที่ได้รับการยอมรับเป็นคำมาตรฐานในภาษาไทย

ในมุมมองเชิงวิเคราะห์รูปแบบและความหมาย นอกจากการศึกษาเชิงปริมาณแล้ว ยังมีงานวิจัยที่วิเคราะห์ลึกซึ้งไปในมิติของรูปแบบคำและประเภทของความหมายที่ถูกยืมเข้ามา สุชาติ เจียมพงษ์ (2565) ได้จำแนกประเภทความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พบว่าคำยืมส่วนใหญ่มักอยู่ในหมวดหมู่ที่เกี่ยวกับเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ อาหาร และวัฒนธรรม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าภาษาไทยยืมคำศัพท์เพื่อรองรับแนวคิดและสิ่งใหม่ ๆ ที่รับมาจากวัฒนธรรมตะวันตก นอกจากนี้ ในเชิงเปรียบเทียบ รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2557) ได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบกลวิธีการยืมคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่าภาษาไทยมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการทับศัพท์ (Transliteration) เป็นหลัก ในขณะที่ภาษาจีนนิยมใช้วิธีการแปลศัพท์ (Loan Translation) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าโครงสร้างของแต่ละภาษามีอิทธิพลต่อการเลือกกลวิธีการยืมคำที่แตกต่างกัน

โดยสรุป งานวิจัยที่ผ่านมาได้ให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับพัฒนาการ ปริมาณ หมวดหมู่ความหมาย และกลวิธีการยืมคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งเป็นคลังคำศัพท์ที่ผ่านการยอมรับและตกผลึกแล้ว อย่างไรก็ตาม

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ตาม ยังมีช่องว่างในการศึกษาคำศัพท์กลุ่มใหม่ล่าสุดที่เกิดขึ้นและแพร่หลายอย่างรวดเร็วในสังคมปัจจุบัน ซึ่งยังไม่ถูกบรรจุในพจนานุกรมฉบับหลัก แต่ได้รับการรวบรวมไว้ใน **พจนานุกรมคำใหม่** ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งดังกล่าว เพื่อเติมเต็มองค์ความรู้และทำความเข้าใจพลวัตของการยืมคำในภาษาไทยร่วมสมัยให้เป็นปัจจุบันและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษจำนวน 574 คำ ที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน สามารถนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 3 ประการได้ดังนี้

1. ประเภทของคำยืมภาษาอังกฤษตามวิธีการรับคำ

ผลการศึกษาพบว่าภาษาไทยรับคำยืมภาษาอังกฤษผ่าน 3 วิธีหลัก โดยวิธีที่พบมากที่สุดคือ **การทับศัพท์** จำนวน 543 คำ (ร้อยละ 94.60) รองลงมาคือ **การแปลศัพท์** จำนวน 28 คำ (ร้อยละ 4.88) และ **การบัญญัติศัพท์** ซึ่งพบน้อยที่สุดเพียง 3 คำ (ร้อยละ 0.52) ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของคำยืมภาษาอังกฤษ จำแนกตามวิธีการรับคำ

วิธีการรับคำ	จำนวน (คำ)	ร้อยละ
1. การทับศัพท์	543	94.60
2. การแปลศัพท์	28	4.88
3. การบัญญัติศัพท์	3	0.52
รวม	574	100.00

1.1 การทับศัพท์ (Transliteration) เป็นการถ่ายเสียงจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทยโดยตรง พบได้หลายลักษณะ เช่น

การทับศัพท์ทั้งคำ เช่น *กะรัต* (Carat), *การันตี* (Guarantee), *โบรชัวร์* (Brochure)

การทับศัพท์โดยตัดคำ นำคำหลายพยางค์มาตัดให้สั้นลง เช่น *ออโต้* (จาก Automatic), *อัปเดต* (จาก Update), *โปร* (จาก Professional)

การทับศัพท์จากอักษรย่อ เช่น *ซีอีโอ* (จาก CEO), *เอทีเอ็ม* (จาก ATM)

1.2 การแปลศัพท์ (Loan Translation) เป็นการแปลความหมายแบบคำต่อคำ เช่น *ห้องสนทนา* (Chat room), *คลื่นลูกใหม่* (New wave), *เพศสภาพ* (Gender)

1.3 การบัญญัติศัพท์ (Coinage) เป็นการสร้างคำขึ้นใหม่เพื่อใช้แทนคำภาษาอังกฤษ พบเพียง 3 คำ ได้แก่ *วิสัยทัศน์* (Vision), *ภาษามือ* (Sign language), และ *ภาพลักษณ์* (Image) ซึ่งเป็นคำที่ราชบัณฑิตยสถานบัญญัติขึ้นและนำมาเพิ่มความหมายใหม่ในพจนานุกรมเล่มนี้

2. ลักษณะการสร้างคำจากคำยืมภาษาอังกฤษ

คำยืมภาษาอังกฤษที่รับเข้ามาในภาษาไทย ได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ตามหลักการสร้างคำของไทยเพื่อสร้างคำใหม่ที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น โดยพบ 3 ลักษณะหลัก ดังนี้

2.1 การประสมคำ (Compounding) เป็นวิธีที่พบมากที่สุด โดยเป็นการนำคำยืมภาษาอังกฤษไปประสมกับคำไทยหรือคำภาษาอื่น ทำให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ เช่น

ไทย + อังกฤษ ชโมยซิน, เจ้าแม่เนิร์สเซอร์, เช้าวัน

อังกฤษ + ไทย ทัวรันกขม้น, พาสปอร์ตไก่, มือบจัดตั้ง

อังกฤษ + จีน เจเนอรัลเบ้ (General + เบ้)

2.2 การซ้ำคำ (Reduplication) เป็นการสร้างคำโดยการซ้ำเสียงของคำยืม เพื่อเน้นความหมายหรือทำให้ความหมายอ่อนลง มักใช้ในภาษาพูด พบ 9 คำ เช่น

ใช้ไม้มก พิพิศึๆ, ซอฟต์ๆ, เซมๆ

ซ้ำรูปคำ ชิวชิว, วินวิน, เบเบ

2.3 การซ้อนคำ (Elaborate Expression) เป็นการนำคำยืมมาซ้อนกับคำไทยที่มีความหมายคล้ายคลึงกันเพื่อขยายความหมาย พบจำนวนไม่มาก เช่น งานแฟร์, เกทบัลล์เหล็ก, หน้าผาขี้แร่

3. แนวโน้มและความนิยมของวิธีการยืมคำภาษาอังกฤษ

จากข้อมูลเชิงปริมาณในตารางที่ 1 ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่ชัดเจนว่า การทับศัพท์ (ร้อยละ 94.60) เป็นกลไกหลักและได้รับความนิยมสูงสุดในการรับคำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้าสู่ภาษาไทยร่วมสมัย ส่วนการแปลศัพท์และการบัญญัติศัพท์มีสัดส่วนที่น้อยมาก การที่การทับศัพท์ได้รับความนิยมอย่างสูงสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการสื่อสารที่รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ในยุคดิจิทัล ซึ่งผู้ใช้ภาษามีความคุ้นเคยกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษและสามารถสื่อสารทำความเข้าใจได้ทันทีโดยไม่ต้องรอศัพท์บัญญัติหรือคำแปลที่อาจต้องใช้เวลาในการสร้างและเผยแพร่

คำยืมภาษาอังกฤษที่พบในหนังสือพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน มีจำนวนทั้งสิ้น 574 คำ แบ่งเป็น คำทับศัพท์ 543 คำ คำแปลศัพท์ 28 คำ และคำบัญญัติศัพท์ 3 คำ ดังแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ตามลักษณะการยืมคำ

หมวดอักษร	คำทับศัพท์	คำแปลศัพท์	คำบัญญัติศัพท์	รวม
ก	29	2	-	31
ข	6	-	-	6
ค	40	4	-	44
ง	1	-	-	1
จ	16	-	-	16
ฉ	2	-	-	2
ช	24	1	-	25
ซ	47	-	-	47
ณ	1	-	-	1
ด	19	1	-	20
ต	5	-	-	5
ถ	1	-	-	1
ท	27	2	1	30
ธ	1	-	-	1
น	15	2	-	17
บ	44	-	-	44
ป	15	1	-	16

หมวดอักษร	คำทับศัพท์	คำแปลศัพท์	คำบัญญัติศัพท์	รวม
ผ	1	1	-	2
ฝ	-	1	-	1
พ	28	2	-	30
ฟ	33	1	-	34
ภ	1	2	-	3
ม	36	-	-	36
ย	4	-	-	4
ร	15	1	-	16
ล	14	-	-	14
ว	17	1	1	19
ศ	-	1	-	1
ส	23	-	-	23
ห	8	2	-	10
อ	52	3	1	56
ฮ	18	-	-	18
รวม	543	28	3	574

จากจำนวนคำที่ปรากฏให้เห็นในตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันวิธีการยืมคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยมานั้นนิยมรับคำทับศัพท์มาใช้มาก ดังที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2550) ได้กล่าวถึงการใช้คำทับศัพท์เอาไว้ว่า “...ในปัจจุบันนี้มีศัพท์ใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมากมายจนกระทั่งผู้ใช้ภาษามีความเคยชินกับภาษาอังกฤษ และสามารถสื่อได้โดยไม่ต้องบัญญัติขึ้นเป็นคำไทยหรือคำบาลีสันสกฤตแล้ว การทับศัพท์จึงได้รับความนิยมมากกว่าวิธีอื่น นอกจากนี้แล้วความรู้ทางด้านภาษาบาลี-สันสกฤตก็ลดน้อยถอยลงไปก็ทำให้ศัพท์บัญญัติบางคำไม่ได้รับความนิยมอีกด้วย เพราะไม่ทราบความหมาย การเลือกใช้คำศัพท์จึงเป็นเรื่องของผู้ใช้ภาษา” และการยืมในลักษณะนี้ก็จะเกิดขึ้นมากขึ้นต่อไปในอนาคตด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความโดดเด่นของการทับศัพท์ในฐานะกลไกหลักของภาษาไทยร่วมสมัย ผลการวิจัยที่พบว่าการทับศัพท์มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 94.60 สอดคล้องอย่างยิ่งกับงานของ สิริภัทร พรหมราช (2551) ที่พบว่าคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฯ ฉบับต่างๆ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในบริบทของ "คำใหม่" ว่าการทับศัพท์ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ทางเลือกหนึ่ง แต่ได้กลายเป็นกลไกหลักที่ภาษาไทยใช้เพื่อรับมือกับการไหลบ่าของคำศัพท์จากโลกตะวันตก ซึ่งสะท้อนถึงความรวดเร็วในการสื่อสารยุคดิจิทัลที่ผู้ใช้ภาษาต้องการความฉับไวและคุ้นเคยกับเสียงของคำเดิมมากกว่าการรอคำบัญญัติหรือคำแปล ซึ่งเป็นข้อสังเกตที่สอดคล้องกับแนวคิดของ นิตยา กาญจนวรรณ (2550)

2. การยืนยันแนวโน้มความนิยมของการทับศัพท์ในภาษาไทยร่วมสมัย ผลการวิจัยที่พบว่าการทับศัพท์เป็นวิธีการยืมคำที่โดดเด่นที่สุด (ร้อยละ 94.60) ไม่เพียงแต่สอดคล้องกับข้อสังเกตทั่วไป แต่ยังเป็นการยืนยันแนวโน้มที่ปรากฏในอดีตให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังที่ สิริภัทร พรหมราช (2551) พบว่าคำยืมมีจำนวนเพิ่มขึ้นในพจนานุกรมแต่ละยุค แต่การศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าในกลุ่ม "คำใหม่" การทับศัพท์ได้กลายเป็นกลไกหลักที่แทบจะผูกขาดวิธีการยืมคำ ซึ่งแตกต่างจากการยืมคำในอดีตที่ยังคงมีการบัญญัติศัพท์หรือแปลศัพท์ควบคู่กันไป

3. การลดบทบาทของการบัญญัติศัพท์ในคำศัพท์สมัยใหม่ การพบคำบัญญัติศัพท์เพียง 3 คำ (ร้อยละ 0.52) ในคลังคำศัพท์ใหม่นี้ เป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจ เมื่อเปรียบเทียบกับงานของ สุชาดา เจียมพงษ์ (2565) ที่ศึกษาคำยืมในพจนานุกรมฉบับหลักและยังคงพบคำบัญญัติจำนวนมาก ชี้ให้เห็นว่าในขณะที่การบัญญัติศัพท์เคยเป็นเครื่องมือสำคัญในการ

สร้างมาตรฐานในอดีต แต่สำหรับคำศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่และแพร่หลายอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน กลไกนี้อาจทำงานได้ไม่ทันทั่วถึง ทำให้ผู้ใช้ภาษาหันไปนิยมการทับศัพท์ที่ง่ายและตรงไปตรงมามากกว่า องค์ความรู้ใหม่จากงานวิจัยนี้คือ การชี้ให้เห็น "ช่องว่าง" ระหว่างกระบวนการสร้างมาตรฐานขององค์กรภาครัฐกับพฤติกรรมการใช้ภาษาจริงของคนในสังคม

4. พลวัตของภาษาไทยในการปรับใช้คำยืม การที่คำยืมถูกนำไปสร้างคำประสม คำคำ หรือซ้อนคำ แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยไม่ได้เพียงแต่รับคำเข้ามาอย่างตรงไปตรงมา แต่ยังมีการปรับเปลี่ยนและบูรณาการคำเหล่านั้นให้เข้ากับระบบไวยากรณ์ของตนเองอย่างสร้างสรรค์ การเกิดคำว่า *เด็กแนว* หรือ *เขี้ยววิน* เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่แสดงถึงความยืดหยุ่นและความมีชีวิตชีวาของภาษาไทยในการผสมผสานองค์ประกอบเก่าและใหม่เข้าด้วยกัน

5. การทับศัพท์ในฐานะเอกลักษณ์ของภาษาไทยเมื่อเทียบกับภาษาอื่น ความโดดเด่นของการทับศัพท์นี้ยังน่าสนใจเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับงานของ รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2557) ซึ่งพบว่าภาษาจีนนิยมการแปลความหมายมากกว่าการทับศัพท์ ข้อค้นพบนี้ชี้ให้เห็นว่าโครงสร้างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาคำโดดและมีระบบการเขียนที่ถ่ายเสียงได้ง่าย เอื้อต่อการทับศัพท์มากกว่าภาษาที่มีโครงสร้างซับซ้อนอย่างภาษาจีน ดังนั้น การที่ภาษาไทยร่วมสมัยเลือกใช้การทับศัพท์อย่างท่วมท้น จึงอาจเป็นผลมาจากทั้งปัจจัยทางสังคม (ความรวดเร็วในการสื่อสาร) และปัจจัยทางโครงสร้างภาษาเอง

6. หมวดยุคความหมายของ "คำใหม่" กับวิธีการยืมคำ แม้การวิจัยนี้จะไม่ได้จำแนกหมวดยุคความหมายโดยตรง แต่เมื่อพิจารณาตัวอย่างคำศัพท์ที่พบ เช่น *บล็อกเกอร์*, *แกดเจ็ต*, *ฟรีแลนซ์* จะเห็นว่าเป็นคำในกลุ่มเทคโนโลยีและวิถีชีวิตสมัยใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ สุชาดา เจียมพงษ์ (2565) ที่พบว่าคำยืมมักอยู่ในหมวดหมู่เหล่านี้ สามารถอภิปรายได้ว่าคำศัพท์ในกลุ่มนี้มักเป็น "นามธรรมเฉพาะ" หรือ "ชื่อเฉพาะทางวัฒนธรรม" ที่ยากต่อการแปลหรือบัญญัติศัพท์ให้ได้ ความหมายสมบูรณ์ การทับศัพท์จึงกลายเป็นทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดในการรักษาความหมายและอรรถรสดั้งเดิมของคำไว้

โดยสรุป งานวิจัยนี้ได้นำเสนอองค์ความรู้ใหม่ที่ชี้ชัดว่าในบริบทของภาษาไทยร่วมสมัย การทับศัพท์ได้กลายเป็นกระบวนการหลักในการยืมคำภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการยืนยันและต่อยอดข้อค้นพบจากงานวิจัยในอดีตที่ศึกษาจากพจนานุกรมฉบับหลัก และให้ภาพอนาคตของทิศทางการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ในภาษาไทยที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน โดยสรุปผลตามวัตถุประสงค์ 3 ประการได้ดังนี้

1. ด้านวิธีการรับคำ พบคำยืม 574 คำ จำแนกเป็น 3 ประเภท โดยการทับศัพท์เป็นวิธีที่พบมากที่สุด (543 คำ) ตามด้วยการแปลศัพท์ (28 คำ) และการบัญญัติศัพท์ (3 คำ)
2. ด้านการสร้างคำ คำยืมถูกนำไปสร้างเป็นคำใหม่ด้วยวิธีการประสมคำมากที่สุด รองลงมาคือการซ้ำคำและการซ้อนคำ ซึ่งแสดงให้เห็นการปรับตัวของคำยืมให้เข้ากับระบบไวยากรณ์ไทย
3. ด้านแนวโน้มการยืมคำ การทับศัพท์เป็นแนวโน้มหลักของการรับคำภาษาอังกฤษในปัจจุบัน สะท้อนถึงความรวดเร็วในการสื่อสารและความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษา

องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีขอบเขตจำกัดเฉพาะคำที่ได้รับการบรรจุในพจนานุกรมคำใหม่เท่านั้น จึงขอเสนอแนะให้งานวิจัยในอนาคตศึกษาเปรียบเทียบคลังคำศัพท์ในพจนานุกรมกับข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) จากสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบและความเร็วในการยอมรับคำใหม่เข้าสู่ภาษาไทยได้อย่างรอบด้านและทันต่อเหตุการณ์มากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

เกื้อกมล พุกขประมุข. (2532). *การยืมคำภาษาอังกฤษในภาษาไทย* [Unpublished manuscript]. (อ้างถึงใน นิตยา กาญจนวรรณ, 2550)

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

- นนทিকা จันทรเนตร และจิรัฐพร ไทยงูเหลือม. (2566). คำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. *Journal of Roi Kaensam Academi*, 8 (5), 194-205.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2550). การใช้คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. *The Journal*, 3 (1), 3-19.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2550). *ภาษาศาสตร์ทั่วไป*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล ผลินกุล และกาญจนา ตระกูลทวีคูณ. (2555). *ประวัติการทำพจนานุกรมของไทย*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ไพศาล ผลินกุล และกาญจนา ตระกูลทวีคูณ. (2555). *พจนานุกรมยุคดิจิทัล*. ปทุมธานี: สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.).
- รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2557). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 33 (1), 43-61.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). *หลักเกณฑ์การบัญญัติศัพท์*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1-3*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- สิริภัทร พรหมราช. (2551). พัฒนาการคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 พ.ศ. 2525 และพ.ศ. 2542. *วารสารภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย*, 1 (1), 162-174.
- สุชาดา เจียมพงษ์. (2565). คำยืมภาษาต่างประเทศในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน: การศึกษารูปแบบคำและการจำแนกประเภทความหมาย. *วารสารวารสารธรรมศึกษา-สาระ*, 13 (1), 98-120.